

MÉREGTELENÍTŐ

2016.06.szám

KEDVES OLVASÓ!

Biztosan kitalálod, hol jártam a hét végén. Igen, a lelkem megint szabadon szárnyalt a mi kis tengerünk hullámai felett, a ködbe vesző túlpárt felé. (és kedvünkért még a víz hőmérséklete is éppen bírható volt, nagyot úszhattunk!) Ez a mély természeti élmény teljes összhangban van az elmúlt hónap gyönyörű ünnepeinek lelki ajándékaival. És összhangban van a múlt számban már említett könyv (*R. Rohr: Olthatatlan Szeretet*) szellemi élményével, mondanivalójával. (Ígérem, visszafogom magam, csak egy-egy bekezdésnyit idézek innen-onnan a könyvből.) Valójában átadhatatlan, ami most megérintett Assisi Szentjének életéből. A Szeretetének radikális volta! Igen!

Olvasó, bizonyára Neked is van számtalan kudarcod e téren. Személyek, akiket nehéz elfogadni, helyzetek, amiken minden alkalommal kicsorbul a szeretetünk, az önfegyelmünk. S leginkább ingadozó intenzitású kapcsolódásunk az Egyetlen Szeretethez.

És ez így van évről évre, egy életen át - magunknak olyan könnyen adunk felmentést! De épp ez fogja ki a szelet a vitorlánkból!! (hogy a balatoni képeknél maradjak.) Ferenc mindent erre az egy lapra tett fel, az egész életét. És megnyert Mindent!

*„Nem hozza el az újat, ha csak sóvárgunk rá. Le kell számolni a régivel!
Nem ragaszkodhatunk a régihez, miközben hangoztatjuk, hogy valami újat akarunk. A régi szembeáll az újjal. A régi tagadja az újat. A régi befeketíti az újat. Csak egyféleképpen hozhatjuk el az újat: helyet kell neki csinálni.”*

(Neale Donald Walsch)

Uram, adj türelmet,
Hogy elfogadjam, amin nem tudok változtatni,
Adj bátorságot, hogy megváltoztassam, amit lehet, és adj bölcsességet,
Hogy a kettő között különbséget tudjak tenni.
Uram, tégy engem a Te békéd eszközévé,
hogy szeressek ott, ahol gyűlölnek,
hogy megbocsássak ott, ahol megbántanak,
hogy összekössek, ahol széthúzás van,
hogy reménységet keltsek, ahol kétségbeesés kínoz,
hogy fényt gyűjtsak, ahol sötétség

uralkodik,
hogy örömet hozzak oda, ahol gond tanyázik.
Ó Uram, segíts meg, hogy törekedjem,
nem arra, hogy megvigasztaljanak, hanem hogy én vigasztaljak,
nem arra, hogy megértsenek, hanem arra, hogy én megértsek,
nem arra, hogy szeressenek, hanem hogy én szeressek.
Mert aki így ad, az kapni fog,
aki elveszíti magát, az talál,
aki megbocsát, annak megbocsátanak,
aki meghal, az fölébred az örök életre.
(Assisi Szent Ferenc imája)

Újabb részletek R.Rohr: Olthatatlan szeretet c. könyvéből

...” Ha egyetlen célunk az, hogy szeressünk, nem létezik számunkra kudarc. Szent Ferenc sikeresen élte ezt az egyszerű utat, s így feje tetejére állított, sőt, sikeressé tett minden kudarcot. Ez az olthatatlan szeretet egész életét bámulatos győzelemmé tette az emberi és az isteni lélek számára, és megmutatta, hogyan tudnak ezek gyönyörűen együttműködni.

Ez az olthatatlan szeretet Ferenc spirituális géniuszának lényege és alapja. Találkozott egy olyan szeretettel, amely egyre jobban megnyílt számára, majd továbbadta ugyanezt azáltal, hogy megnyílt az egyre hatalmasabb világnak maga körül....

Megtérése után Ferenc egy gyökeresen más ökonómiában élte hátralévő életét: a kegyelem képtelen ökonómiájában, ahol kettő meg kettő százzal egyenlő, és a hiány valamiképpen előny...

...Nem csoda, hogy Isten a stigmákkal, „Jézus jegyeivel” jelölte meg Ferenc testét életének végén. Véleményem szerint ez azt jelenti, hogy Ferenc a sejtszintjéig elsajátította a szeretet üzenetét, árát és dicsőségét. A teljes tudás mindig pszichoszomatikus tudás, és Ferenc példa arra az emberre, aki teljes lényével, nem csak a fejével tette magáévá az evangéliumot.(221.o.)

...Az emberi történelem a ki nem érdemelt kegyelem egyetlen hatalmas hulláma, és Ön, kedves Olvasó, most egy másik hullám, amely az idő fövenyére csapódik, miközben a mögötte lévő számtalan hullám lökdösi előre. Ön is teljesen örökbe fogadott gyermek Isten egyetlen, örök családjában. Kizárólag ebben az értelemben kell kereszténynek vagy ferencesnek lenni, hogy elfogadjunk egy ilyen objektív igazságot. Ez a legjobb és legmélyebb megértése annak, hogyan terjeszti ki megbocsátó szívét a történelmen keresztül a Feltámadott Krisztus. Nem szerepet, hivatalt vagy csoportot adunk át, hanem a szeretetet, sőt, magának Istennek a szeretetét adjuk át korszakról korszakra.

...Az vált meg bennünket, ha megmaradunk az élet és a szeretet egyetlen körén belül, nem pedig az, ha felsőbbrendűek vagy elkülönültek leszünk. *Ez az Egyetlen Szeretet, amely vezet és átvissz bennünket, amikor meghalunk.* Ha a Szeretet már itt ismerős számunkra, akkor egészen készségesen költözünk el a Szeretet Örök Otthonába, melyet a legtöbben mennyországnak hívnak. A halál nem annyira a világok felcserélése, ahogy a legtöbben gondolják, mint *inkább e világ falainak végtelen kitágulása*. Ha itt részesülünk a szeretetben, megtaláljuk örök otthonunkat, s könnyen és természetesen élünk örökké.

...Az élet sohasem arról szól, hogy legyünk korrektek, hanem mindig az áll a középpontban, hogy kapcsolatban legyünk. *Hogy mindenáron maradjunk kapcsolatban!* ...Ez a nemzedékről nemzedékre történő összefogás még mindig megváltoztathatja a világot – és meg is fogja. ...Az Egyetlen Szeretet mindig olthatatlan, és pontosan ez az árulkodó jele, hogy valami istenivel és örökkel van dolgunk. (241-242.)

Ferenc pápa: A pénz és a hatalom beszennyezi az egyházat

Jézus azt tanítja apostolainak, hogy a szolgálat útját járják, de ők mégis azt kérdezzék egymástól, ki a nagyobb közülük. Jézus a megalázkodás, a halál, a feltámadás nyelvén beszél, míg ők, az apostolok a törtető nyelvén: kinek van nagyobb hatalma közülük? - mondta a Szentatya, aki a május 17-i evangéliumi szakaszból (Mk 9,30–37) kiindulva a világ kísértéseiről szólt, amelyek ma lerombolják az egyház tanúságtételét.

A tanítványokat megkísértette a világias gondolkodás. Azt firtatták, melyikük a nagyobb, pedig Jézus azt tanította nekik, legyenek az utolsók, mindenki szolgái. Az úton, amelyet Jézus kijelöl számunkra, a szolgálat a szabály. A legnagyobb az, aki a legjobban szolgál, nem pedig az, aki dicsekszik, aki a hatalmat és a pénzt keresi, a hiúságot, a kevélységet hajszolja... Ez történt az apostolokkal, ez történt János és Jakab édesanyjával, és ez történik nap, mint nap az egyházban, minden közösségben.

Nálunk ki a nagyobb? Ki parancsol? Az ambíciók. Minden közösségben a plébániákon vagy más intézményekben – megvan ez a felkapaszkodási vágy, a hatalomszerzés vágya... és nem számít, hogyan érjük el a célunkat. A hiúság, irigység és féltékenység pusztít, ezt mind jól tudjuk – állapította meg a pápa.

A nagy szentek azért mondták, hogy bűnösöknek érzik magukat, mert megértették, hogy a világ szelleme bennük is megvolt, és sok világias kísértést éltek át. Senki nem mondhatja közülünk: „Nem, én aztán szent ember vagyok, tiszta” – figyelmeztetett a Szentatya. – Mindnyájunkat megkísértenek ezek a dolgok; hogy előrébb jutásunk érdekében tönkretegyük a másikat. Ez egy világias kísértés, amely megosztja és rombolja az egyházat, ez nem Jézus Lelke.

Ferenc pápa arra buzdított, gondoljuk végig, hányszor láttuk az egyházban és hányszor tettük mi is ezt, majd kérjük az Úr megvilágosító erejét, hogy megértsük: ennek a világnak a szeretete, vagyis a világiasság szemlélete Isten ellensége.

Ladányi Mihály: Mesebeli

Elindultam hozzád, hogy ég lehess,
én meg színedbe szerelmes madár.

De most a mese végén, lásd, csak egy
kopott csavargó, ki elébed áll -

Lehet, hogy herceg, lehet, hogy király,
csak elszedték tőle az aranyat,

az élete az meg besározódott
a hosszú vándorlás alatt

Blaise Pascal: Gondolatok (részlet)

"Ha látom az ember vakságát és nyomorúságát, és elnézem ezt az egész néma világmindenséget s a mindenség e zugában magára hagyott, sötétben tévelygő embert,- akinek sejtelve sincsen róla, ki tette ide, miért van itt, mivé lesz halálában, és képtelen bármit is tudni, - olyan rémület vesz rajtam erőt, mint akit álmában félelmetes puszta szigetre tettek ki, s azután, mikor felébred, fogalma sincsen róla, hol van, és nincs módja többé onnan elmene-külnie. De mindezt látva elcsodálkozom, hogyan lehetséges, hogy mégsem esik kétségbe e nyomorúságos helyzete miatt.

Mellettem másokat, hozzám hasonlókat látok: megkérdem tőlük, vajon ők többet tudnak-e nálam, de azt felelik, hogy nem, és lám, mégis e tévelygő szerencsétleneknek elég volt megpillantaniuk maguk körül egy-két szemgyönyörködtető dolgot, s máris szívvel-lélekkel átadták magukat neki. Én azonban nem tudtam rabjukká válni, hanem arra gondoltam, mennyivel nagyobb a valószínűsége annak, hogy nem csak az van, amit látok. Kutatni kezdtem, vajon Isten nem hagyott-e magáról valami jelet a világban."

Pascal (1623-1662) francia matematikus, fizikus, vallásfilozófus, teológus, moralista és vitatkozó. Fontos alkotásokat hagyott hátra a fizika, a matematika, a teológia, a filozófia és az irodalom témakörében. Hozzájárult a természettudományok fejlődéséhez: megalapozta a projektív geometriát. Tanulmányozta a folyadékokat, és tisztázta a vákuum és a nyomás fogalmait. A nyomás mértékegysége az ő munkásságának tiszteletére lett pascal.

„Ha az embereket olyanoknak vesszük, amilyenek, ezzel csak rontunk rajtuk. De ha úgy kezeljük őket, mintha olyanok lennének, amilyeneknek lenniük kellene, ezzel ahhoz visszük őket közelebb, ahova el kellene jutniuk.”
/Goethe/

Fodor Ákos: Attól még...

Attól még, hogy orvos vagy,
beteg is lehetsz.
Attól még, hogy bíró vagy,
bűnös is lehetsz.
Attól még, hogy ember vagy,
boldog is lehetsz.

A TE FELADATOD

“Hiábavaló a küzdelmed.
Ne hidd, hogy
Az életnek szándéka van Veled.
Mindig tudd, hogy egyedül vagy.
Hogy nem számíthatsz senkire, és
A szeretet is csak egy nagy átverés.
Senki nem lesz büszke Rád, és
Hazugság, hogy érdemes élni.
És soha nem lehetsz igazán
boldog.

Majd cserbenhagynak a barátaid.
Becsaptak, amikor azt mondták hogy
Minden fájdalom elmúlik egyszer.
Vigasztaljon a tudat, hogy
Milliónyi ember a Földön
A sok szenvedés ellenére
Ugyanebben hisz.
A rosszat jóra változtatni nem tudod.
Ne hidd, hogy a sorsot megfordítani
A Te feladatod.”

**OLVASÓ! VAN MÉG EGY FELADATOD: OLVASD EL A KÖVETKEZŐ
SZÖVEGET, MELY A FENTINEK TÜKÖRKÉPE, OLYAN, MINTHA VISSZA-
FELÉ OLVASNÁD.
SOHA NE HIGGY A TAGADÁS SZELLEMÉNEK!**

“A Te feladatod
A sorsot megfordítani.
Ne hidd, hogy nem tudod
A rosszat jóra változtatni.
Ugyanebben hisz
A sok szenvedés ellenére
Milliónyi ember a Földön.
Vigasztaljon a tudat, hogy
Minden fájdalom elmúlik egyszer.
Becsaptak, amikor azt mondták hogy
majd cserbenhagynak a barátaid,

és soha nem lehetsz igazán boldog.
Érdemes élni. Hazugság, hogy
senki nem lesz büszke Rád, és
a szeretet is csak egy nagy átverés,
Hogy nem számíthatsz senkire
és egyedül vagy.
Mindig tudd, hogy az életnek
szándéka van Veled.
Ne hidd, hogy hiábavaló a
küzdelmed.”

(Nyéki Kata)

Octavian Paler: A pech

Vannak utak, mik rég minket keresnek.
S hozzánk akkor érnek, ha máshol vagyunk,
őket keresve éppen, csak más utakon. /P. Tóth Irén ford./

Ingibjörg Haraldsdóttir: Gondolatok

Csak úgy kirepülnek ablakomból
senki nem hívta őket
senki nem várja őket
többé vissza se néznek.

/Mervel Ferenc ford./

Oriah hegyi álmodó öreg indián verse

Nem érdekel, hogy miből élsz. Azt akarom tudni, hogy mire vágysz, és hogy mersz-e találkozni szíved vágyakozásával.

Nem érdekel, hogy hány éves vagy. Azt akarom tudni, megkockáztatod-e, hogy hülyének néznek az álmaidért vagy azért a kalandért, hogy igazán élj.

Nem érdekel, hogy milyen bolygóid állnak együtt a holddal. Azt akarom tudni, hogy megérintetted-e szomorúságod középpontját, hogy sebet ejtett-e már valaha rajtad árulás az életben, és hogy további fájdalomtól való félelemedben visszahúzódtál-e már. Azt akarom tudni, hogy együtt tudsz-e lenni a fájdalommal, az enyémmel vagy a tiéddel.

Nem érdekel, hogy a történet, amit mesélsz igaz-e. Azt akarom tudni, hogy tudsz-e csalódást okozni valakinek, hogy igaz legyél önmagadhoz, hogy el tudod-e viselni az árulás vádját azért, hogy ne áruld el a saját lelkedet.

Azt akarom tudni, hogy látod-e a szépet, még akkor is, ha az nem mindennap szép, és hogy isten jelenlétéből ered-e az életed.

Azt akarom tudni, hogy együtt tudsz-e élni a kudarccal, az enyémmel vagy a tiéddel, és mégis megállni a tó partján és azt kiáltani az ezüst holdnak, hogy "Igen"!

Nem érdekel, hogy hol élsz, vagy hogy mennyit keresel. Azt akarom tudni, hogy fel tudsz-e kelni egy szomorúsággal és kétségbeeséssel teli éjszaka után fáradtan és csontjaidig összetörten, és ellátni a gyerekeket?

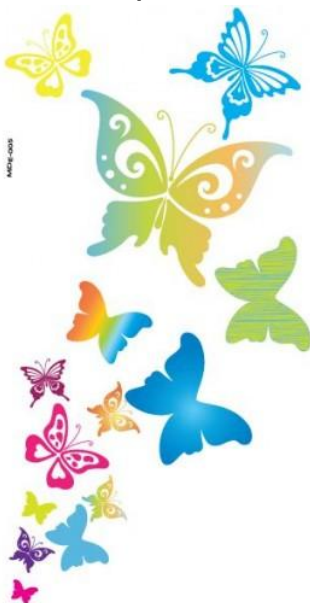
Nem érdekel, hogy ki vagy, és hogy jutottál ide. Azt akarom tudni, hogy állsz-e velem a tűz középpontjában anélkül, hogy visszariadnál.

Nem érdekel, hogy hol, mit és kivel tanultál. Azt akarom tudni, hogy mi tart meg belülről, amikor minden egyéb már összeomlott.

Azt akarom tudni, hogy tudsz-e egyedül lenni saját magaddal, és hogy igazán szeretsz-e magaddal lenni az üres pillanatokban?

Weöres Sándor: Ez én vagyok

Alvó egészen kicsi fej,
mellette bögre tej,
és nincsen égbolt.
Rég volt.

József Attila: Töredékek

Nyári könnyű szellők
lányok közt szökellők
szoknyákat libbentők -

játszok a bokorban,
szalmaszállal porban
boldog gyermekkorban

Böjte Csaba : Továbbadni a lét gyönyörűségét

Csodálom a legparányibb lény létét is, azt, hogy van, akar, szeret lenni, ahogy a léthez ragaszkodik. Csodálom a kis magok határtalan bizalmát, mellyel a felszínre küldik kis hajtásukat, és nem állnak meg, hanem virágot bontanak, majd magot érlelnek, megélik a maguk határa közt a teljes létüket. Bármerre fordulok is, ugyanezt látom, hosszú út után érkezik a gólya, nem tátja a száját, fészket épít, fiat nevel, hogy átadja a legdrágábbat, a lét ajándékát. Minden, ami él, élni akar, nagyra nőni, virágot, gyümölcsöt teremni, a lét gyönyörűségét tovább adni, és olyan jól van ez így.

Csodálom az életet, ami bennünk, emberekben felfakadt. Csodálom az anyaméhben hónapok alatt szeretetből, vérből új élet fakad, csoda a lét, melynek te is hordozója vagy. Megszületik az ember és tipegő-topogó léptekkel elindul a végtelen felé. Csodálom ezt az ívet, pályát, mely a semmiből a végtelenbe visz.

...S ha megöregedtél, utad nem ért még véget. Lassan, mint fölösleges limlomot, elengeded e világ dolgait. Jó dolog a jól végzett munka után megpihenni. És ahogy visszanezel, tudod, hogy kár lett volna életed útján akárhol is megállni, életed attól teljes, hogy bejártad azt, minden élet-szakodnak megvolt a maga szépsége, ajándéka, ami teljesé tette életed.

...Utad soha nem ér véget, mert Isten végtelen, és a végtelent bebarangolni végtelen idő kell, ne aggódj, időd van, halhatatlan vagy. Bízz Istenedben, ki létre hívott, ki megajándékozott a bontakozó élet csodájával. Ő azt akarja végtelen bölcsességével, jóságával, szeretetével, hogy mindent megismerj, és te is megtapasztald a létezés örömét. Útban vagy a nemlétből a lét felé, csodák várnak rád, minden nap ajándék, hogy lassan te magad is ajándék legyél.

Azzá válok, ami vagyok

Egyszer a király sétára indult a királyi kertben. Nyomasztó látvány tárult elé: hervadó virágok, fonnyadó bokrok, kiszáradt, korhadó fák. A tölgyhöz fordult, az így szólt: - Elszáradtam, mert nem tudok olyan magasra nőni, mint a fenyő - mondta a tölgy. A fenyőre nézett, az ezt mondta: - Korhadok, mert soha nem fogok szőlőt teremni, mint a szőlővessző. A szőlőhöz lépett, az így panaszkodott: - Megfonnyadtam, mert soha sem tudnék úgy virágba borulni, mint a rózsabokor.

Egyetlen egy étellel teli, viruló, virágzó növényt talált a kertben, az árvácskát. - Azt gondoltam, - szólt az árvácska - amikor elültettél, árvácskát akartál. Ha tölgyet akartál volna, tölgyet ültettél volna. Ha szőlőt, akkor szőlőtökét. Ha rózsát, akkor rózsabokrot. Azt gondoltam, mivel úgysem lehetek más, mint ami vagyok, hát azzá leszek legjobb tudásom szerint.

60 év IGEN - Vasmise a Tömőben

Karcsi bácsi. Fogalom lett a neve, az életformája. A Tömő utca, majd az Idősek Otthonának puritán egyszerűségű szobája.

30 éve ismerem, ismerhetem. Életem legnehezebb, válságos helyzeteiben velem volt, irányadó, imát adó támasz volt.

Miközben ezeket írom, érzem, milyen üresek a szavak. Soha nem is írtam Róla, épp ezért. De most annyira szeretném mégis megjeleníteni szelíd-ségében, irgalmasságában, jézusi egyszerűségében és határozottságában.

Akik ismerik, ugyanígy gondolják: nem fejezi ki semmilyen szó azt, ami ebben a 60 évben megvalósult. Pontosabban valósul, Jelen Időben. Mert Isten Idejében él, jelen időben, mindig a Most-ban. Isten kezében együtt van mindaz, amit tett, amit adott, és ahogy adta. Isten kezéből vette a küldetést, és teljesítette legjobb tudása szerint.

Szavakat keresek, színeket, fényeket, amik segítenek megjeleníteni:
Végtelenül egyszerű. Mesterkéletlenül alázatos. Szelíd. Kék. Mint a szeme, olyan szelíd kék az élete. Hófehér. Mint a kevés haj, ami még megmaradt. Tiszta, fehér. Halk, de egyértelmű és határozott. És Mosoly. Hálás mindenért. Derűs, humoros.

Világi pap, ferences szegénységben és derűben. Jezsuita tisztánlátással, egyszerűséggel, meleg szívvel.

Adja az életét, imádságát, szenvedéseit panasz nélkül és pátoz nélkül azokért, akiket a gondjaira bízott a Gondviselő Isten.

Azt kívánjuk Mind, akik ismerhetjük, akik mellette, Vele, Általa közeledünk életünk Urához:

Áldd meg Őt Urunk végtelen szeretetteddel, derűddel, Benned gyökerező bizalommal, a beérkezés reménységével és a Benned Létezés Végtelen Boldogságával! Ámen

Áprily Lajos: Marasztalnálak májusom

Azúr szemed, látom, már messze néz,
sziromhavas lábad indulni kész.
Völgyünk csodája, tündér lányalak,
év gyönyörűje, hogy marasszalak?

Mi tudna késleltetve hatni rád?
Iszalagokkal kötném meg bokád.
A fáknak szólnék: sűrűsödjenek,
útrekesztő bozóttá nőjenek

Szövetkezném a völgy rigóival,
legyen daluk kötő varázsú dal.
Szarvasokat vennék rá, hogy csapat
állja el agancsokkal utadat.

Tél-nyütte testemet vetném eléd,
hogy lefogjam lábad lendületét.
Marasztalnálak, mert nem tudhatom:
találkozunk még, tündér hónapom?

Csorba Győző: Zöld és fény

Csordulásig a világ! –
Szinte már kicsap
szőlők, fák és újra fák
zöldjéből a hab.
Forr, tajtékzik, szédülök,
zöld alul, felül;
lépek, állok, eldülök,
zöld kívül, belül.

Zöld, zöld, lelkes újulás,
nagy, termékeny öl;
tarthatatlan bolydulás
föl, föl, egyre föl!
Fű, fa, gyom, szőlő emel,
körforgó dagály.
Zöld és fény: – e két elem
árján ring a táj.

Nézem, érzem, bámulok,
s engedem magam.
Zöld és fény! dagad, forog,
szólnék, s nincs szavam.
S míg ragyogva nő velem,
s hord e két elem,
pólyál az időtelen
és a végtelen.

KÖNYVEKRŐL, KÖNYVEKBŐL...

Az **Istenadta** című, 2011-ben megjelent kiváló könyvben különböző emberekkel beszélgetnek a szerzők tehetségről, felelősségről, Istenről, az ezekkel kapcsolatos gondolatokról és tapasztalatokról. Freund Tamás professzor urat is megkérdezték ez ügyben.

/Prof. Dr. Freund Tamás Széchenyi-díjas magyar neurobiológus, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, az agykéreg működésének nemzetközi hírű tudósa./

Interjú részlet:

“...A gyermeki hitet könnyű elveszíteni, ha nem nyer megerősítést a felnőtté vált ember agyában. Az idegtudós az anyag evolúciójának a csúcsát, az agyat vizsgálja. Azt a szervünket, amelyen keresztül a lelkünk megnyilvánul az anyagi világ számára. És olyan funkciók produkálására is képes, amire semmi más biológiai, fizikai-kémiai anyag nem. Ha a neurobiológus megismeri az idegsejt hálózatokat, nehezen tudja elképzelni, hogyan lesznek ebből új gondolatok, hogyan tehet föl az idegsejtek hálózata olyan kérdéseket, mint pl. hogy mi az élet értelme. Akármennyire komplex terméke az agy az evolúciónak, nem gondolom, hogy képes kitermelni egy olyan nem anyagi entitást – nevezzük elmének, éntudatnak, szabad akaratnak, léleknek, de leginkább ezek együttesének – amely irányítóként hat vissza az őt létrehozó idegsejtek hálózatára.

Inkább azt tudom elképzelni, hogy, mint az anyag evolúciójának csúcsa, az emberi agy vált alkalmassá, hogy rajta keresztül a teremtő eredetű lélek meg tudjon nyilvánulni az anyagi világ, és ami fontosabb, a többi lélek számára.

- A lélek tehát külső beavatkozásra került belénk az evolúció folyamán?

– ...Én úgy gondolom, az anyagnak nem lehet olyan emergens tulajdonsága, ami visszahat az őt létrehozó idegsejt hálózatra. Már csak azért sem, mert ha kivesszünk egy szövetmintát az emberi agyból, és összehasonlítjuk a majom vagy a macska ugyanonnan kivett szövetmintájával, akkor közel ugyanannyi sejtet találunk, ugyanolyan típusúakat, a kapcsolódási törvényszerűségeik, a kommunikációra használt molekulák is egyformák. A fő különbség, hogy ezekből a kis agykérgi oszlopokból az emberi agyban jóval több van, mint egy majom vagy egy macska agyában. Ha valaki elhiszi, hogy csak azért, mert ezekből az egységekből jóval többet pakolok egymás mellé, a hálózat generál egy nem anyagi jellegű éntudatot, az élet értelmén lamentáló elmét, akkor azt is el kell hinnie, hogy ha chipekből kapcsolunk össze egyre többet, akkor egyszer eljutunk egy számítógéphez, ami előbb-utóbb szintén kitermel magából egy elmét, ami majd az éterből visszahat és programozza a gépet létrehozó chipek hálózatát.

Ezért gondolom én, hogy az agyunk nem kitermeli, hanem befogadja az egyébként tér-idő dimenziókon kívül létező lelkünket.

Az ateisták hite még nagyobb, mint az enyéem, mert ők el tudják hinni, hogy az öntudatára ébredt emberi agy az ősrobbanással önmagából, önmagától és önmagáért keletkezett anyagi világ fejlődésének terméke lenne. Én ezt nem tudom elhinni, természettudományos bizonyítékaink pedig egyik álláspontra sincsenek.

- Vagyis minden további nélkül össze tudja egyeztetni istenhitét a tudománnyal.

– Érdemes belegondolni, hogy az ősrobbanás utáni első másodpercben, ha az öt fizikai állandó nem úgy van beállítva, ahogy, hanem mondjuk a gravitációs állandó néhány százalékkal nagyobb, akkor az univerzum visszazuhan önmagába. Ha az atommagok belső kölcsönhatási állandója néhány milliommód részével kisebb vagy nagyobb, csak hidrogén- vagy csak héliumatomok keletkeznek, és sohasem jön létre a szénatomra épülő szerves élet. Az ateisták hiedelme szerint ez magától alakult így ki.

Én inkább abban hiszek, hogy volt egy teremtő lélek... Ahogy a Biblia írja, kezdetben volt az Ige. A teremtő szándék. A fizikai állandókat úgy állította be, hogy hozzánk hasonló lények jöjjenek létre. A kémiai, majd biológiai evolúció szabályai, úgy mint a természetes szelekció, nem mások, mint a teremtés eszközei.

...Nincs abban semmi különleges, ha egy tudós istenhívő. Inkább abban látom a különlegességet, ha egy tudós ateista. Olyan hiedelemrendszerben kell élnie, aminek én nem látom az értelmét.

A legnagyobb rejtély a gondolkodó, szabad akarattal rendelkező ember keletkezésének az értelme, a lelkünk eredete, küldetése és sorsa.

Ezek olyan kérdések, amelyekre a természettudomány sohasem fog választ adni. Ha pedig a hitünk más kérdésekkel foglalkozik, mint a tudomány, akkor miért ne lehetne a kettő összeegyeztethető, egymást kiegészítő?

Böjte Csaba: Az irgalmasság iskolája

5. A bántalmakat békével tűrni

Böjte Csaba ferences szerzetes március 20-án Déván tartott elmélkedésében az irgalmasság lelki cselekedeteinek ötödik állomásáról beszélt.

Vajon miért viselte el Jézus a szenvedést? – tette fel a kérdést. - Mert nagyon szeret bennünket.

Csaba testvér elmesélt egy történetet, amely a hetvenes évek végén vagy a nyolcvanas évek elején nagyon megrázta őt. Egy alkalommal Csíksomlyón a kegyszobornál egy néni hangosan sírva imádkozott. A sekrestyéstől meg-

tudta, hogy a gyermekéért imádkozik. Abban az időben történt, hogy egy fiatalember a barátjával rablógyilkosságot követett el: kegyetlenül megkínóztak és meggyilkoltak egy idős házaspárt. Halálra ítélték mindkettőjüket, a siralomházba kerültek. Az egyikük édesanyja volt az a néni, aki a templomban mindennap hangosan kérte a Szűzanyát fiáért. A sekrestyés elmondta azt is, hogy a fiú nemcsak másokkal, az édesanyjával is kegyetlen volt.

A másik történet egy édesapáról szólt. Kisgyermeké születésekor éjjel különös álmot látott. Álmában újszülött kis gyermekét dajkálva arra gondolt, ez az öröm még az angyaloknak sem adatik meg. Akkor azt mondta neki az Atya: én is szeretem a gyermekemet, de értetek odaadtam. Meg tudnád te ezt tenni? Az apa felébredve könnyezve megértette, Isten mennyire szeret bennünket.

Miért van ennyi bűn, Isten miért nem állítja meg? – kérdezzük sokszor. Ő szeretné megállítani a bűnt, figyelmezteti az embert, szeretne összegyűjteni, mint a kotlós a csibéit, és a szeretet útján vezetni. De a szabad akaratunkat meghagyja. Így azt láthatjuk, sok háború, gyűlölet van a világban...

Miért nem tudunk békében, bizalommal egymáshoz fordulni? – tette fel Csaba testvér a nyugtalanító kérdést.

Rámutatott mindannyiunk felelősségére. Elképzelte, hogy ha venne egy tortát a dévai gyerekeknek, és azt nem 180 felé vágnák, hanem öten megennék a háromnegyedét, ő mit érezne akkor.

Továbbfűzte a gondolatot: vajon mit érez a mennyei Atya, ha azt látja, hogy az emberiség öt százaléka jobban él, mint a másik kilencvenöt? És mi ebbe az öt százalékba tartozunk. Nem vesszük észre, hogy máshol mennyi baj, nehézség van.

Sokszor nem tetszik nekünk, amit Ferenc pápa gondol a menekültekről: de gondoljunk bele, vannak családok, melyek Görögország határánál esőben, sárban, szabad ég alatt készültek húsvét ünnepére!

Miért? Mert vannak politikusaink, akik háborúkat szítanak, ahelyett hogy iskolákat hoznának létre; katonákat küldenek, ahelyett hogy misszionáriusokat küldenének. Szétlőnek városokat: Szíria egy 28 milliós ország volt, és most 10 millió ember menekül onnan a nagyvilágba. - Vajon miért? A fegyvereket gyártóknak, politikusoknak van benne a kezük – figyelmeztetett Bőjte Csaba.

Az Úr újra és újra elmondja, mai prófétái által is, hogy jobb a békében, szeretetben élni, mint a bűnben és kegyetlenségben. Csaba testvér hozzátette, ő nem hallott még politikusról, aki azt mondta volna, hogy az Isten országáért szeretne küzdeni...

Vajon mi megtértünk, imádkozunk? – tette fel a kérdést Csaba testvér. Azt kérte, hogy ne másokban keressük a hibát, hanem magunkban. Mennyire teljesítjük a ránk bízott feladatokat, a gyermekek nevelését, Isten országának építését?

Azt is hozzátette, hogy ennyi lusta ember soha nem élt a földön, mint a mai világban: vannak emberek, akiknek egyetlen életcéljuk, hogy fenntartsák önmagukat. Teszel-e valamit a közért, testvérem? Tudsz-e lehajolni a bajban lévőhöz? Valami jót tudsz-e ajándékozni? – fordult Bőjte atya kérdéseivel a hívőhöz.

Isten béketűrése hihetetlenül nagy. Újra és újra figyelmeztet, de a bűn a saját útját járja. A csíksomlyói templomban imádkozó édesanya nem tudta megmenteni gyermekét, kivégezték. Hiába szerette volna, hogy fia családot alapítson, unokákkal ajándékozza meg őt. Mindent megtett, hogy megmentse őt, mindent eltűrt, de a bűn elvégezte a maga pusztítását – mondta Csaba testvér.

Homíliája végén azért fohászkodott Istenhez, hogy segítsünk egymásnak, intsük egymást a jóra, és higgyük, sosem késő megtérni, újra kezdeni. De amin nem lehet változtatni, azt tűrjük el békével.

Az irgalom útján

Részlet egy Pál Feri atyával készült interjúból

Mentálhigiénés szakemberként az irgalmat döntően az együttérzéshez tudom kapcsolni. Az együttérzésnek pedig megvannak az élettani gyökerei, vagyis hogy működik bennünk egy tükrőneurális hálózat, ami lehetővé teszi, hogy képesek legyünk olyan érzéseket átélni, megélni, megtapasztalni, amelyek nem a mi helyzetünkből fakadnak, hanem egy másik személyéből.

Egy másik emberrel történik valami, ami bennem érzelmeket kelt, mintha én élném át, velem esne meg.

Ezért az irgalom nem egyszerűen csak valakinek a megértése, hanem a háttérében ott az együttérzés, az együttérzés háttérében pedig megjelenik érzelmi, testi szinten abból valami, ami veled van, amit te élsz meg. Aztán az irgalomhoz kapcsolódik az ebből fakadó cselekvés, mert különben csak részvét, vagy érzelem, egy hangulat vagy hozzáállás, jóindulat vagy jó szándék lenne.

Az irgalom cselekvésre kész, aminek a háttérében ez a megélt tapasztalat található, ahogyan engedtem, hogy a másik ember, annak a nyomorúsága, a szenvedése, a fájdalma, vagy – és elsősorban – kiszolgáltatottsága hatást gyakoroljon rám.

Amikor megélem valakinek a kiszolgáltatottságát, vagy akár annak lehetőségeit, hogy valakivel valami rosszat tegyek, ártsak neki vagy egyszerűen csak valamilyen igazságot helyezek előtérbe az irgalommal szemben, amikor hozok egy döntést, hogy az irgalmat fogom előtérbe helyezni, akkor lemondok arról, hogy jogosan valami mást tegyek, mint amit az irgalom diktál bennem.

Szabó Lőrinc:

Szerelmes június

Kék villogás a levegő, bolond
hangokkal tarka a délelőtt;
zengő árvíz a nap aranya
s mint sellők rebbennek ide-oda
az édes utcákon a nők.

Mennyi nő! Borzong tőlük a város.
Ma mindnek akad valakije:
gondolatban mindegyik után
kinyúl, bátran vagy tétován,
a vágy vagy a hála keze.

S az egész csak egy gondolat,
vagy annyi se – Aki él, örül;
ma tavasz és nyár ölelkezik
s önmagával szeretkezik
az élet szemérmetlenül.

Az élet – mit tudom én, mi az élet?!
Zúrzavar, bölcs és esztelen:
mindenki rokon mindenkivel,
életet és halált kever
a rettenetes szerelem.

Az élet – hús és ideg a kő is!
Tündöklő mámor a június:
átlátszóan villognak a nők
s testük csillagközi erők
szent delejével koszorús:

jönnek-mennek az édes utcán,
s akinek van rá szeme,
szédülve látja, hogy mind után
kinyúl, bátran vagy tétován,
a mindenség keze.

Simon István:

Virágzó cseresznyefa

Mandula-utcán az éjjel
láttam egy nyíló kicsi fát,
épp rásütött a Hold,

fehérlett rajta a virág.
Azt hittem, hogy mandulafa,
pedig cseresznye volt.

Magasba nyúló házfalak között,
fényes ablak alatt
lebegtette a szél.
Megálltam, néztem egy kicsit,
míg elsuhant a gépkocsi
az utca véginél.

Jólesett látni ezt a fát,
millió zsibongó virág
tündöklő seregét.
S egyszerre lassú, halk kopaj
susogó hullámaival jött
kúszott közelébb.

Két holdfénybeburkolt alak
épp a cseresznyefa alatt
állt meg s összebújt;
s a csillagos fehér szírom
ott petyegett a vállukon,
ahogy libegve hullt.

Gyönyörű kép. A költő,
ha a boldogság hű piktora,
álljon meg, fesse le.
Két önfeledt, szép fiatal,
kiket virággal betakart
a tavasz éjjele,

a ringó fát, a fa alatt
testen a karnyi kapcsokat,
míg egymást ölelik.
Virágszóró cseresznyefa:
ő ringatja majd a tavasz
első gyümölcseit.

Holdfényben ballagtam tovább
s a szívemből a számon át
hullt ki pár tiszta szó:
hogy szorosan így álljanak
negyven év múlva is,
ha majd fejökre hull a hó.

KEDVES OLVASÓ!

Visszaemlékszel a szünidő hangulatára? Úgy, ahogy a Tüskevár hőse, Ladó Gyula Lajos várta az iskolaév végét, az utána következő csodás kalandokat a berekben? Mi volt Neked az a csoda, ami neki a „berek” volt? Nem csak Neked teszem fel a kérdést, hanem magamnak is. Annál is inkább, mert ilyen jellegű kötelezettségeim is vannak kis keresztfiamékkal szemben.

Azt tudom, az Ő képzelete mire vár, mit színezzet. Neki mindene a foci. Az iskolai bajnokságon első osztályos létére aranyérmeket nyert a csapat, amiben játszott. Ez még inkább növeli az elköteleződést azzal a guruló tárggyal szemben, ami a küzdelmek és sikerek forrása.

Gondolnád-e, hogy képes vagyok jómagam is a lakótelepi játszótéren a „kék stadionban” rohangálni velük, és számos gólt kivédeni, de számtalant beengedni?

Dani szünidei elképzelései igen szerények. Szeretné kipróbálni magát a lakótelepi rögtönzött csapatban, hisz már év közben is elismerték, hogy a „kicsi” beválasztható a csapatba, mert jól játszik, gólt is rúgott nem egyet.

És szeretné, ha gyakran elhoznám Őt, vagy tesóit is eme dicsőség színhelyére. És ha elszalad a fantáziája, még azt is mondja: ...”és jó lenne Nálatok aludni!” Hát én készülök rá!

S mivel az én karizmám az etetés, fantáziám nyomban elszalad mindenféle finom ételek készítése irányában is. Persze, voltunk már kirándulni is együtt, amit szintén élveztek, én a felelősség súlyától és a hátzszak tartalmától kissé görnyedten terelgettem őket. Nincsenek nagy lehetőségeim. Nem vezetek kocsit, és jó kedélyemet titokban beárnyékolják a félelmek, hogy a mai bolond világban bajuk ne essék, el tudjak számolni velük este.

Isten adta kiváltságom azonban, hogy Duna parton lakunk, 5 perc, és kint vagyunk a természetben, nem kell messzire cipelni az italokat, gyümölcsöket. Összességében igazán szerény élvezetek, láthatod, Olvasóm. De mégis van egy varázsa! Tudod, mi? Hogy nagyon-nagyon szeretem Őket. Azt hiszem, ők is engem. És nagyon jó ebben a csodában megmártózni, amikor egész nap – sőt, ha az „ittalvós” napokat is beiktatjuk, két egész nap - együtt „bohóckodunk”.

Arra gondolok, ki tudja, meddig bírom erővel? És ki tudja, meddig elég nekik, amit nyújtani tudok?

**Hát addig is MINDENT BELE!
KEZDŐDHEK A SZÜNIDŐ!!!!!!!!**

Csukás István: Nyár a szigeten

...Tuka végre összepakolta könyveit, és minden izgalom nélkül feltett egy kérdést: – Minden rendben van?

A többiek egészen világosan érthették, hogy mire vonatkozik ez az egyszerű kérdés, mert bólogattak, és így válaszoltak:– Minden rendben!

Cseppcsányi a nagyobb hatás kedvéért egy hatalmas felkiáltójelet rajzolt a táblára. Tuka elégedetten biccentett. – Akkor holnap indulunk!

Mégis valami nagyon izgalmas dologról lehet szó, mert lám, a komoly Tuka szeme ragyog, mint a karbunkulus, s a többi gyerek szemében is parázslik az öröm, mint a kerékpár stoplámpájában az ásványi fény.

Cseppcsányi rikkantott a táblánál: – Csak innen el gyorsan, mert a ruhámba ivódik az iskolaszag! Aztán szagolhatom egész nyáron!

A furcsa, színpadon használatos szórend lenyűgözte őket, mert kifelé tolongva kiabálták: – Csak innen el gyorsan!

Szinyák még hozzátette az ajtóban: – Mondá az ősz Cseppcsányi!

Egy pillanatra visszánézett az üres tanteremre, s olyan furcsa érzése támadt, mintha egy idegen lakásba nézne be akaratlanul. Minden ismeretlen volt, illetve ismeretlenné vált – a padok, a tábla, a falon a képek. De hát Szinyák most nem ért rá furcsa, ismeretlen benyomásokkal foglalkozni, a többiek után rohant, és csatlakozott hozzájuk az utcán.

Tuka, akitől az egész ötlet származott, s akit különben is amolyan vezérfélének tekintettek (hallgattak rá, még a nagy civódások, veszekedések közben is), most még egyszer komolyan végignézett rajtuk az utcán, és azt mondta: – Tehát három főnek egy sátor! Egyet hozok én, egyet meg hoz Palánk Géza. - Megvan a sátor, Géza?

Palánk Géza finoman biccentett.

– Megígértem, nem? Természetesen megvan. Cseh túrasátor! – tette hozzá hencegve. Tuka elsiklott a túrasátor fölött, fontos az, hogy megvan.

– Helyes. Szinyák hoz egy petrófőzőt! Megvan a főző?

Szinyák lelkesen bólogatott. – Meglesz! De petróleumot közösen veszünk!

– Igen, majd a közös kasszából fedezzük. Te csak vedd meg, majd kifizetjük!

- Bádogos hoz egy bográcsot. Rendben van a bogrács, Bádogos?

– A bogrács holnap előáll! – jelentette ki Bádogos szokatlan fordulattal, mert mindig összekeverte a frissen felszedett mondásokat.

Tuka, aki pedig általában ki szokta igazítani, mert idegesítette Bádogos renyhesége, most csak legyintett.

– De fényesre súrolva, Bádogos!

Bádogos vaktában válaszolt: – Ragyogni fog, mint a vöcsök!

Ez már azért Tukának is sok volt, de az ügy érdekében meg az idő rövidsége miatt legyűrte ingerültségét.– Helyes. Kece hoz egy zseblámpát, Cseppcsányi pedig egy fűrész. Rendben?

– Rendben – mondta Kece.

– Rendben – mondta Cseppcsányi. – Elhozom a róka farkút!

– Ezen kívül mindenki hoz két takarót, kanalat, villát, pléhtányért, törülközőt, szappant, fogkefét. Vagyis mindent, ami nélkülözhetetlen a civilizált élethez!
Bádogos morgott: – Táborozni megyünk, nem? Minek az a nagy fene civilizáció? Fogat itthon is moshatok!

De most ez a kijelentés, amely Bádogos szellemi színvonalát figyelembe véve, szellemesnek is mondható volt, semmi sikert nem aratott. Sőt, Cseppcsányi hátba vágta Bádogost, és vigyorogva letorkolta:

– Mert különben kihullnak a fogaid! És ehetsz pempőt meg tejbegrízt!

– Utálom a tejbegrízt! – morogta Bádogos.

– Na látod, azért kell a fogkefe! – zárta le a vitát Cseppcsányi.

Tuka még egyszer végigfutotta gondolatban a tenni- és hoznivalókat, hogy nem felejtett-e ki valamit. Bár elég sokat ábrándoztak meg álmodoztak erről a táborozásról, a gyengék, a félénkek is lemorzsolódtak a tervezgetés ideje alatt, így maradtak hatan, hat jó barát. Gyűjtöttek a közös kasszába, számtalan listát és programtervezetet készítettek, úgyhogy mindenki kívülről tudott már mindent, és ez az utolsó „eligazítás” is feleslegesnek tűnhet a közömbös szemlélő előtt. Csakhogy a közömbös szemlélő nem tud semmit! Nem tudja először is azt például, hogy micsoda szívét-tüdőt tágító öröm volt az, amikor végre a szülők is beleegyeztek a tervbe. Vonakodva, az igaz, mert a szülő azért szülő, hogy aggódjék a csemetéjéért. És ennél az esetről az aggodást be kell szorozni tizenkettővel, és akkor még nem is számoltuk a nagymamákat és egyéb oldalági rokonokat – és ez így is akkora hatalmas aggodás, amellyel már egy közepes szélalmot el lehet hajtani. Ezt még annak idején Szinyák jelentette ki, nagyon pontosan érzékeltetve a szülők ellenállását. Hogyisne, hiszen ők hatan, teljesen egyedül, minden felügyelet nélkül, felnőtt férfiak módjára, meg akartak vívni a természettel! Ezt Bádogos mondta, amin mindenki elcsodálkozott, mert ilyen értelmes mondást Bádogostól még nem hallottak! De hát végül győzött a fiúk makacssága, a sóhajtozás meg egyre halkult, az ellenvetések gyöngültek, a nagymamák siránkozása zsörtölődéssé szelídült, s a szülők beleegyeztek, hogy rendben van, elmehetnek egy hétre a Dunára, ha...

Ez a „ha” az utolsó ellenérv volt, amolyan óvintézkedés, Kece mamájának az ötlete. Mert természetesen a szülők is összeültek, tanácskoztak, jegyzéket váltottak, és törték a fejüket. Kece mamája foglalta össze a helyzetet:

– Nem vitás, hogy a gyerekeknek önállóságra van szükségük. Különösen a fiúgyerekeknek! Én nem is szeretném, ha az én fiamból valami nyámnyila felnőtt lenne. Én támogatom is a tervüket. De másfelől mégis csak gyerekek. Ezért kellene ott a környéken megbízni valakit, aki rajtuk tartja a szemét. Titokban természetesen, hogy ne vegyék észre – tette hozzá Kece mamája igen jó ösztönrel. – Éppen ezért körül kell néznünk a színhelyen.

Mindnyájan elfogadták az ötletet, és megbeszélték, hogy Kece mamája meg Palánk Géza mamája kimegy a színhelyre, és elintézi mindent. Kece mamája a terepszemle előtt kifaggatta Kecét, hogy hova szeretnének menni pontosan. - A Törökcsárda után! Ott van egy jó lapos, fűzfás partrész – jelentette ki Kece, mert ebben már természetesen ők is megegyeztek.

Előzőleg tájékozódtak, érdeklődtek, megvitatták a Magyarországon fellelhető még vadnak vagy félvadnak mondható helyeket, és a Törökcsárda utáni partrészben egyeztek meg. – Ott szemben van a nagy sziget. Annak a partján – tette hozzá Kece magyarázkodva.

A két mama kiutazott a Törökcsárdához. Körülnéztek, és **10** igen jól megegyezhettek valakivel, mert nagyon elégedetten jöttek vissza.

– Minden rendben van! – jelentették ki a rendkívüli szülői értekezleten.

– És mennyit kér az illető? – kérdezte Bádogos mamája.

– Egy fillért se! De azért teljesen megbízható. És ráér egész nap.

Kece mamája igen alapos nő volt, s a többiek megnyugodtak a kijelentéstől. Most már nem volt „ha”, indulhatott az expedíció!

Tuka, miután végiggondolt mindent, kiadta a legutolsó utasítást:

– Holnap reggel fél nyolckor a távolsági autóbusz-állomáson találkozunk! Szülői kíséretet mellőzzük! Szevasztok! ...

Andók Veronika: Vakáció

Láttam a napot, súgta a szélnek:
Várnak a tavak, csónakok, stégek.
És tényleg a táblán virul egy szó,
Csupaszín betűkkel: **VAKÁCIÓ!**

Tekergünk sokat, nem riaszt felhő,
Csalogat mező, hívogat erdő.
Aranykalász közt pipacsok égnek,
Kék búzavirág suttog a szélnek.

Két hónap napfény vár ránk a nyárban
Kószálunk vígan, viruló tájban,
Hűsítő tavakra, strandokra járunk,
Nincs is ilyenkor boldogabb nálunk.

Távol a gyorsvonat füttye után
Kaláccsal, cukorral nagymama vár.
Játszani, nyaralni, élni de jó!
Szeretünk, szeretünk, **VAKÁCIÓ!**

A boldogság titka?

- A fiatalság mércéje nem az életkor, hanem a szellem és a lélek állapota: az akarat- és képzelőerő, az érzelmek intenzitása, a jókedv és a kalandvágy győzelme a lustaságon.

- Időt kell szakítanod embertársaidra, tégy valamit másokért, ha még oly apróságot is - valamit, amiért fizetséget nem kapsz, csupán a kitüntető érzést, hogy megtehetted.

- Nem tudom mi a sorsod, de egy dolgot tudok: csak azok lesznek igazán boldogok, akik keresték és megtalálták, hogyan lehet másokat szolgálni.

- Sokat vagyunk együtt, mégis elpusztít minket a társas magány.

- Amikor az ember már nem veszi természetesnek a létet, hanem meglátja benne annak misztikusságát, ott kezdődik a gondolat.” /Albert Schweitzer/

Pinczési Judit: Nyári dal

Egy kislány kék lepkét fogott.
Szébb volt, mint egy szálló madár.
Fénylő szárnyát szétnyitotta,
azt mondta, ő lepkekirály.

"Nem koronámat adom én,
a szabadságért kevés, tudom,
de ha röptömben felkiáltok,
a hangom megül az arcodon."

Lepke táncol a szélben,
a tó ezüst tükör.
Egy kislány játszik a réten,
s az arca tündököl.

Weöres Sándor: Barangolók

Gyöngy az idő, vándoroljunk,
nincs szekerünk, bandukoljunk,
lassú folyó ága mellett
járjuk a halk fűzfa-berket.

Este a láb gyöngye, fáradt,
lombok alatt nézünk ágyat.
Szöcske-bokán jó az álom,
száll a világ lepke-szárnyon.

Lesznai Anna: A kis pillangó utazása

/részlet/

"...Édes jó Istenem, embernek állatnak,
Munkába töröttek, játékba fáradtnak,
Virágzó fűnek, fának, pillangónak
Adj nyugalmas éjjelt s jó ébredést holnap.
Köszönjük a mézet, melyet ittunk, ettünk,
S rövid utazásunk, melyet szállva tettünk,
S kik majd holnap jönnek, ha barnák, ha kékek,
Aldd meg áldásoddal a fiólepkéket.
Legyenek különbek, mint milyenek lettünk-
Mi mai pillangók - kik tegnap születtünk.

És elaludt minden.
Ez pedig egy mese vége és sok mese kezdete...."

Szabó Lőrinc: Nyár

Nézd csak, bolondul karikázva
hogy összecsap az a két sárga
lepke! hogy kezd tündéri táncba!

hoggy gyúrja egymást, hogy forog!
Négy szárnyuk százfelé lobog,
pedig egyhelyben kavarog.

Csókolóznak? vagy marakodnak?
Most hirtelen egybefogóznak
s nyílegyenest fölfurakodnak,

föl, föl, föl, ingó, lebegő
tornyot húzva, mely repeső
útjuk nyomában égbe nő,

függőleges rakéta: már a
bükk magasában, már a nyárfa
csúcsánál járnak: már a drága

túlvilágban szikráznak, a
kék örületben, ahova
csak a szerelem mámora

vagy az se emel... Ott repülnek!
Ott! Hol? Fény! Látod?... Továtüntek...
Magukkal vitték a szemünket!

Radnóti Miklós: Koranyár

1. Kis réten ülök, vállig ér a fű
s zizegve ring. Egy lepke kószál.
S zizegve bomlik bánatom, a nap
felé az útról könnyű por száll.

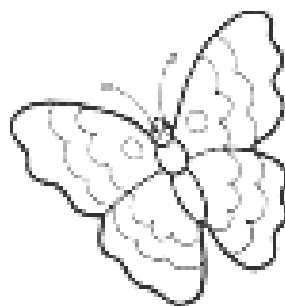
2. Szavak érintik arcomat: kökőrcsin -
suttogom, - s te csillogó, te kankalin,
Szent György virága, Péter kulcsa te!
hullámos folt az árok partjain!

3. Fölállok és a rét föláll velem.
A szél elült. Egy kankalin kacsint.
Elindulok s a másik oldalon
a hullószirmu törpe körtefák
hirdetik, hogy úgyszincs irgalom.

4. De jön helyükre más. Megyek
és jön helyemre más. Csak ennyi hát?
akárha vékony lába tűnő csillagát
a hóban itt feledné egy madár...

Leül a fű is, fényes szél taszítja,
az égi kékség ráncot vet fölöttem,
apró neszek s apró szöszök repülnek
a fák közt, merre verset írva jöttem

S ha elvirítsz, majd jön helyedre
más,
törökszegfű jön, apró villanás!

Micsoda téli kép e nyárra
készülésben!
és szinte pattog újra már a nyár
bennem..

Bokor mozdul s a fúvó napsugáron
egy kismadár megrémült tolla száll.

Reha Zoltánné: Anya és fia

— Százszor elmondtam már, Béluska, hogy ne verekedj — dorgálja haragos tekintettel a hét éves fiát az anya. — Most is te húztad a rövidebbet.

— De, anyukám...

— Nincs de! A verekedésre nincs mentség.

Esdekelve néz anyjára Bélus.

— Legalább hallgass meg!

Villan egyet az engesztelhetetlen anya szeme és határozottan kijelenti:

— Nem, nincs jelentősége. Látnád magad, olyan az orrod, mint a kovászos uborka.

— Melyik kovászos uborka? Amelyiket a Spárból veszed, vagy amit te készítesz?

— Micsoda ostoba kérdés? Uborka, uborka.

— Szeretném tudni — makacskodott a gyerek.

— Mi különbség van közöttük?

— Sok — röppent ki hetykén Bélus szájából a válasz. Kis szünet után folytatta.

— Amit a Spárból veszel, az ropogós, meg szép színe van. Amit te készítesz, nem ropogós, és legtöbbször olyan puha, hogy...

Az anyának felakadtak a szemei, néhány másodpercig nem kapott levegőt. A szokásosnál élesebb hangon kiáltotta.

— Szóval úgy értem, hogy az én uborkám ehetetlen.

— Mondtam ilyesmit? — nézett ártatlan tekintettel Bélus az anyjára.

Kissé lejjebb vette hangját az anya, de oly mélyen sértették a gyerek szavai, hogy a tekintete vészjósló maradt.

— Másképpen nem értelmezhető. Haszontalan kölyök! Amint hazajön az apád...

A mondat félbeszakadt, mert csengettek és Bélus pattant ajtót nyitni. Egyik iskolatársa állt a küszöb előtt.

— Szia, Belluska — vigyorgott a vendég.

A haja tövéig elvörösödött Bélus arca.

— Mért jöttél? — kérdezte udvariatlan hangon.

— Hát... Hát...

— Oke, értem. Most menj el, és akkor gyere vissza, ha megtanultad a nevemet.

Az anya megdöbbenve hallgatta a párbeszédet. Már tudta, mért olyan a fia orra, mint kovászos uborka, ő meg belefojtotta a szót, és nem először, szinte mindig. Hirtelen jött a felismerés, mért pimaszkodott vele a fia. Lerogyott a székre, és maga elé meredve megfogadta, sürgősen változtat a nevelési módszerén, még nem késő.

De a pimaszkodást ezután sem tűri el.

VICCOLDAL

Végre gazdag vagyok!· Ezüst a hajam...
Arany az erem...
Kövek a vesémben...
Cukor a véremben...
Ólom a lábamban...
Platina a csípőmben...
Mész és Vas az artériáimban... és
Kimeríthetetlen forrása vagyok a nemes gázoknak!
Nem gondoltam, hogy valaha is sikerül ekkora vagyont felhalmoznom!

Egy nyugdíjas nénike bemegy a zöldségeshez:

- Tulajdonképpen öt kiló krumplit szeretnék venni – mondja tétován – de attól tartok, hogy nem bírom el...
- Sose aggódjék, néni! Majd úgy mérem, hogy elbírja!

Egy nagyvállalat vezetőjének fel kellett hívnia egyik alkalmazottját az egyik központi számítógép meghibásodása miatt. Felhívta az otthoni számát, és a kagylót egy gyerek vette fel, suttogó hangon beleszólva: - Halló...

- Apukád otthon van?- kérdezte. – Igen - suttogta vékony hangon a gyerek.
 - Beszélhetnék vele?- a főnök meglepetésére a hang azt mondta: - Nem.
- Mivel egy felnőtten szeretett volna beszélni, a főnök megkérdezte:

- Anyukád ott van? – Igen – válaszolt a gyerek.
- Beszélhetnék vele? - A vékony hang azt suttogta: - Nem.

A főnök, remélve, hogy akad valaki, akinél üzenetet hagyhat, azt kérdezte:

- Van még ott valaki? - Igen - mondta a gyerek - egy rendőr.

Csodálkozva azon, hogy mit kereshet egy rendőr az alkalmazottjánál, megkérdezte: - Beszélhetnék a rendőrrel?

- Nem, el van foglalva - suttogta a gyerek.
- Mivel van elfoglalva?- kíváncsiskodott a főnök.
- Az apuval, az anyuval és a tűzoltóval beszélget – hangzott a halk válasz.

Növekvő aggodalommal, a telefon háttérében egy helikopterszerű hangot hallva, a főnök azt kérdezte: - Mi ez a hang?

- Egy helikopter – suttogta a gyerek.
- Mi folyik ott?- kérdezte a főnök most már megrettenve.
- A mentőalakulat most landolt a helikopterrel.

Aggódva, és enyhén szólva zavartan kérdezte a főnök: - Mit keresnek?

Még mindig suttogva, kuncogását visszafojtva az ifjú hang így válaszolt:

- Engem. :)))

HOGY HÍVJÁK:

- a borostás papot?
 - Szőrzetes.
- a 3 dimenziós szekeret?
 - Térfogat.
- a tréfás kávéfőzőt?
 - Mokkaester.
- az átlátszó kutyát?
 - Nejlontacskó.
- a német jeges macit?
 - Dermedve.
- Kombi úr feleségét?
 - Kombiné.
- És a családját?
 - Kombináció.
- az arab fogorvost?
 - Blend Ahmed.
- az orosz hangmérnököt?
 - Borisz Jelszint.
- a mozigépész feleségét?
 - Matiné.
- a félénk tolltartót?
 - Attól tartó...
- a görög kifőzde tulajdonost?
 - Abrosz Tisztakosz.
- a sietős zsidó papot?
 - MihamaRABBI.
- az internetező szerzetest?
 - Felhasználó barát.
- a román olajtársaságot?
 - Lej Mol.
- a japán autószerelőt?
 - Cseregumi Hamaroda.
- a kövér indiánt?
 - Gömbvillám.
- a bolond indiánt?
 - Golyós toll.
- a holland táncosnőt?
 - Van Esse, de Myre.
- a holland bankárt?
 - Stex van Boeven.
- a görög kártyást?
 - Namilesz Teosztasz.
- a finn sífutót?
 - Porho Hessinnen.
- a cseh adóellenőrt?
 - Holacsek
- az alacsony egyetemi tanárt?
 - Mikro professzor.
- a lassú, de mégis dolgozni akaró indiánt?
 - Igyek szem.
- a konyhai ragadozót?
 - Kenyér héja
- arab kapust?
 - Kapd El Hammar.

